

ЛОРЪЛ К. ХАМИЛТЪН ЯТО КУПИДОНИ

Превод от английски: Зорница Цветкова, 2010

chitanka.info

Чувствам се, сякаш ни трябва камера за декомпресия между тази и предходната истории^[1]. Придвижваме се от почти най-мрачното ми творение като автор, до почти най-лековатото. Получих доста учтиви откази за този разказ. Редакторите го харесваха, но не достатъчно, за да го купят. Един редактор в едно от най-платежоспособните списания тогава, ми каза истината: тъй като публикувах само по една художествена творба в броевете си, името ми не бе достатъчно известно, за да помогне на продажбите им. Но иначе обожаваше историята. Когато се издигнах до достатъчно авторитетно име, не ѝ изпратих отново разказа за нов опит. Първо — бях прекалено заета с романи, за да се сетя за това. Второ — злопаметна съм. Разказът е същият, единственото, което се е променило е, че вече съм известна. Рядко давам втори шанс.

Вървах по „Маркет Стрийт“ в обедната си почивка и ми се искаше днес да не носех обувки с високи токчета или пък пола. Чорапогащникът изобщо не бе достатъчна защита срещу ледения зимен въздух. Бях се замислила, когато ги видях. Те се носеха около уличната лампа на ъгъла като гигантски нощни пеперуди, привлечени от студената електрическа светлина. Половин дузина малки, голи деца, с криле като от захарен памук и къдрави букли, предимно руси. Освен това бяха деликатно безполови, гладки като кукли Барби.

Купидони. Мамка му. Само това ми трябваше. Огледах се за врата, магазин, каквото и да било, където можех да потърся убежище. Тухлената сграда се простираше гладка и без врати. Имаше малък магазин на отсрещната страна на улицата, но никога нямаше да се добера до там, прекалено отрито беше, нямаше никакво прикритие. Започнах да вървя странично, обратно назад по улицата. С една ръка

следвах стената, за да не се препъна. Ако успеех да се добера до ъгъла, вероятно можех да побягна от тях.

Ала бе прекалено късно, забелязаха ме. Едно от пълничките розови същества опъна мъничкия си златен лък и започна да търси стрела в колчана си. Блестящите му малки очички не ме изпусаха от поглед. Не бях достатъчно близо, за да видя очите му, но знаех какъв цвят са. Всички купидони имат небесносини очи, като великденски яйца или бебешки одеялца.

Не изчаках да разбера, какъв цвят стрела избра то, обърнах се и побягнах. Токчетата ми сякаш кънтяха в тясната улица. Щяха да ме открият. Проклятие!

Успях да се добера до ъгъла и открих, че всяка сграда бе гладка и равна, също като самите купидони. Току що бях минала по тази улица. Трябваше да има врати, магазини, хора. Бях чувала, че купидоните можеха да ти замъглят съзнанието, но така и не повярвах, до този момент.

Стрелнах поглед зад мен. Нищо. Не бях сигурна дали това бе добър знак или лош. Те или се бяха отказали или бяха така сигурни, че за ме уловили, че нямаха нужда да бързат. Или пък бяха точно над мен, а аз просто не можех да ги видя, също като вратите, които трябваше да ги има. Идеше ми да крещя и проклинам и тропам с крака, но това не би помогнало. Мисли, Рейчъл, мисли.

Ако не можех да видя вратите, може би щях да успея да ги почувствам. Купидоните не можеха да ме последват вътре. Бях минавала по тази улица стотици пъти, сигурно щях да си спомня къде имаше врата, която и да е врата.

Дланите ми се плъзнаха по студените, равни тухли. И да имаше нещо там, не можех да го почувствам. Купидоните излетяха откъм ъгъла. Бяха шест, носещи се във въздуха, с крила в нежни пастелни цветове, потрепващи като мързеливи пеперуди. Погледът в очите им не бе никак нежен, беше студен.

Притиснах се плътно до стената и изкрещях:

— Оставете ме намира, свръхтежки херувими такива!

Те се спогледаха: може би ги бях засегнала. Надявах се да е така. Един купидон с бледорозови крила извади стрела иззад гърба си. Останалите кръжаха като трътлести лешояди.

Някакъв мъж извика:

— Насам!

Погледнах надясно и видях отворена врата и мъж, приканващ ме вътре.

— Побързай — каза той.

Побягнах. Бях почти до вратата, когато токчето ми се счупи и ме запрати по лице на тротоара. Нещо избръмча над главата ми и се думна във вратата. Бялата стрела вибрираше в нея. Бяла — цвета на истинската любов. Маmicатa му!

Ръка сграбчи моята и ме издърпа навътре. Пролазих навътре на ръце и колене, но не беше момента да се държа като дама. Висок, широкоплещест мъж затвори врата и попита:

— Добре ли си?

Кимнах, все още седнала на пода, взирайки се в стрелата. Вече започваше да се изпарява. След няколко минути щеше да е изчезнала. Нямах опасност, ние простите смъртни да се сдобием с някоя от любовните стрели. Веднъж изстреляни, те просто не издържаха много.

— Какво направих, че да заслужи бяла? — попитах, не очаквайки в действителност отговор.

— Минала ли си трийсет? — попита мъжа.

Помислих си, че е доста груб въпрос от непознат, но той ме бе спасил.

— Защо питаш?

— Защото, щом преминеш трийсет, дребосьците стават изключително досадни. Аз съм на трийсет и пет и никога не съм се женил. Незнайно защо, купидоните просто не могат да понасят това.

Усмяхнах се.

— Трийсет и три, никога не омъжвана, неискаща никога да бъде.

Той ми подаде ръка, за да се изправя. Поех я. Дланта му бе също толкова голяма като него самия и почти погълна моята до китката. Очите му бяха идеално кафяви, като полиран кестен. Къдравата му кафява коса бе подстригана късо и никога не бе помирисвала фризьорски салон.

Не можех да стоя изправена само на едно токче, така че се събух.

— Късмет бе, че носех токчета днес.

— Определено. Колко от ония са те погнали?

— Шест.

Той подсвири тихо.

— Яко са ти дигнали мерника.

Кимнах. Той беше прав. Един купидон беше стандартна ситуация, може би дори два: изглежда не им харесваше особено да са сами. Но ято купидони си беше проклета хайка. Всичко това заради добрата стара мен. Да не бях обидила някого? Имах ужасна идея, безсърдечна идея. Дали майка ми не ги бе подкупила, дали не бе пробутала на някоя от малките крилати ужасии малко сладки лакомства? На купидоните не им трябваха пари, но обичаха бонбони и десерти. Не се гледаше с добро око на това, но всички знаеха, че се случва. Корумпирани купидони с апетит за сладкиши.

— Аз съм Том Хейгън — каза мъжът.

— Рейчъл Кардиган.

Здрависахме се и дланта му бе топла и мазолеста. Имаше нещо странно привлекателно в ъгловатото му лице. Ако бях убедена в обратното, бих се зачудила дали не ме е улучила розова стрела. Розово за увлечение.

— На обяд ли беше излязла? — попита той.

— Да.

Той се усмихна.

— Ами, не е кой знае какво, но ще разделя с теб своя. Купидоните не са много търпеливи. Ще се разкарат от тук, ако се криеш достатъчно дълго.

— Звучиш като експерт.

— Хей, аз съм с две години по-възрастен от теб. Преследват ме от по-дълго време.

Засмях се.

— Добре, ако си сигурен, че не е проблем.

— Не е като да е много натоварено в магазина днес.

За пръв път се огледах наоколо в топлата вътрешност на магазина. Навсякъде имаше ръчно издялано дърво. Малки мебели, полици, животни. Всякакви фолклорни дървени неща, каквито туристите купуваха на тълпи, но сега бе зима и туристите си бяха отишли. Винаги съм се чудела, как някои от магазините се справяха извън сезона. Едно от добрите неща да бъда адвокат бе, че винаги бе сезон за престъпления.

Том донесе люлеещ се стол, който бе направил сам, за да седна до неговия стол. Подаде ми ленена салфетка за маса, за да я разстеля

върху полата ми и сподели с мен огромен сандвич с ростбиф и ябълков пай. Паят беше възхитителен и му го казах.

— Сам го направих — той изглеждаше засрамен, но доволен. Имайки предвид, че не можех да сваря дори супа, без да я загоря, бях впечатлена.

Обадих се в офиса си и казах, че ще закъснея, без да обяснявам за причините. Прекарахме много приятно време, пиейки прясно направено кафе и говорейки за дреболии. Нищо важно или грандиозно, но комфортно.

Том погледна към часовника.

— Съжалявам, че трябва да го кажа, но мисля, че вече е безопасно за теб да си тръгнеш.

— Господи, вече е два. Нямах идея, че е станало толкова късно — усмихнах се. — Може би скоро ще се нуждая от някоя и друга дървена полица за апартамента ми.

Той се усмихна и, кълна се, се изчерви:

— Би ми харесало.

Усетих леко щракване в слънчевия сплит, от наслада. На кого му трябваха купидони? Куцуках на високите си токчета, едното — там, другото — паднало, но бе по-добре отколкото да съм боса по ледения калдъръм.

Том ме изведе, през задния вход, за всеки случай. И двамата огледахме нагоре-надолу безистена. Нищо, беше празен, безопасен.

— Мерси за всичко, Том.

Стиснах ръката му и почувствах онази гореща тръпка, щом се докоснахме. Вероятно нищо нямаше да излезе, но въпреки това, беше приятно.

Обърнах се, точно преди да завия зад ъгъла и помахам. Той също ми помахам, усмихнат, но внезапно изразът му се промени и той се затича към мен.

— Зад теб!

Завъртях се. Купидоните налитаха зад гърба ми. Хвърлих се на земята. Бяла стрела се заби в калдъръма близо до главата ми. Том тичаше към мен, викайки.

Бяла стрела го улучи в гърдите. Той се олюля назад, с разширени и изненадани очи. Залитна няколко крачки назад, после падна по гръб на калдъръма. Изкрещях:

— Том!

Дочух плясък на криле над мен. Обърнах се, бавно, и се взрях в искрящи сини очи. Малка женствена уста ми се усмихна. Малкият златен лък се изпъна, с бяла стрела насочена в мен.

Втори купидон, с малко по-светла коса и бебешко сини криле се отмести летейки наляво, с лък насочен към мен. Този път нямаше да им се измъкна.

— Приключвайте вече, грозни малки харпии такива — изкрещях.

Замерих ги с обувката си, тази със счупения ток. Купидоните я избегнаха без усилие. Как е възможно, нещо толкова тантуресто да бъде така грациозно? Видях стрелата да полита от лъка, после почувствах остра болка в гърдите си, над сърцето. После ме обгърна мрак.

Събудихме се с Том в безистена и направихме единственото, което можехме да направим — влюбихме се един в друг. Сватбата беше хубава, доколкото сватбите могат да бъдат хубави. Майките ни седяха на първия ред, гледащи ни сияейки. И двете си признаха, че са подкупили купидоните, но всичко бе завършило добре, заключиха те, усмихвайки се самодоволно.

Отвърнахме на усмивките им: какво друго можехме да направим? Стрели за истинска любов бяха улучили и двама ни. Бяхме влюбени, женени, щастливи, жадуващи отмъщение.

Майка ми е вдовица. Майката на Том е разведена. Сега ни трябва само корумпиран купидон, с апетит за сладкиши.

[1] Предходният разказ в сборника е „Гърсеците опрощение“ („Those Who Seek Forgiveness“) — бел.пр. ↑

Любителски превод.
Разказът е от антологията „Strange Candy“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.